

Pokud stížnost vytýká soukromoprávní povahu těchto výhod a dovozuje z toho nemožnost zásahu v práva takto nabytá, sluší poukázati předem k tomu, že nelze sdíleti názor tu patrně zastávaný, že by se zákon nemohl dotknouti i soukromých práv, co do dalšího pak k tomu, že cit. předpisy stanoví zcela striktně, že tam udané služební požitky a nároky samosprávných zaměstnanců musí býti uvedeny od 1. ledna 1923 samosprávnými korporacemi na míru tam stanovenou. Mluví-li zákon o autonomních zaměstnancích, nutno v nedostatku výslovného ustanovení jeho dikci rozuměti jen tak, že má na mysli nejen ony fyzické subjekty, které p o jeho účinnosti se stanou zaměstnanci tam uvedenými, nýbrž i ty, které v těchto funkcích již zastíhl. Odlišování, jak snaží se dovoditi stížnost, musil by zákon výslovně vytknouti, podobně jak to učinil ohledně nároku na rodinný přídavek v § 7.

Byly tedy stížnosti v tomto bodě bezdůvodnými a bylo je zamítnouti.

Č. 3296.

Církevní věci. — Policejní právo trestní: * § 30 zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z. neobsahuje trestní normu, na základě které by orgán židovské obce mohl býti policejně potrestán pro překročení své kompetence.

(Nález ze dne 29. února 1924 č. 331C).

V ě c: Dr. Max St. v N. proti zemské správě politické v Brně stran trestního nálezu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 15. listopadu 1921 provedl st-l, jenž jest společným rabinem náboženských obcí N., S., B. a V., v soukromém bytě v Brně, tedy v obvodu cizího rabinátu, bez přivolení rabína brněnského odavky Leopoldiny P. z V. a Oskara B. z P., tedy snoubenců, z nichž žádný v obvodu brněnského rabinátu nebydlil. Za to byl trestním náhl. městské rady v Brně z 3. dubna 1922 uznán vinným p ř e s t u p k e m §§ 81 a 127 o. z. o. a o d s o u z e n dle § 30 zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z. k peněžité pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 14 dnů. Nař. rozhodnutím zamítl pak žal. úřad odvolání z nálezu toho podané, poněvadž skutková podstata p ř e s t u p k u st-li za vinu kladeného jest prokázána.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto: — — —

Ve věci samé musil nss dáti stížnosti za pravdu.

Nař. rozhodnutí, jež se opírá o ustanovení § 30 zák. z 21. března 1920 č. 57 ř. z., uznává st-le vinným přestupkem a odsuzuje ho k pokutě peněžité, ev. k trestu vězení. Má tedy zřejmě charakter nálezu policejně trestního.

Cit. zák. ustanovení není však normou trestní, o niž by bylo lze trestní nález opráti. Přestoupení povinností předpisem tím ukládaných neprohláší se zde nikde za čin trestný, a nemá ani peněžité pokuty, o níž se zde mluví, povahu trestu, nýbrž pouhé pokuty pořádkové, jak

plyne zejména ze znění autentického textu německého, jenž ji nazývá »Geldbusse«. Ustanovení toto svěřuje státní správě pouze dozor nad orgány náboženských obcí a účinnost tohoto dozoru zaručuje mimo jiné právem ukládati orgánům, nedbalým svých povinností, pokuty pořádkové.

Nemohl tedy žal. úřad na základě cit. zák. ustanovení st-li uložit policejní trest, a učinil-li tak přece, bylo jeho rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 3297.

Administrativní řízení: * Strana nemá v řízení správním nárok na navrácení v předešlý stav, není-li nárok takový výslovným předpisem uznán.

(Nález ze dne 29. února 1924 č. 3317).

V ě c: Mořic Sch. v M. (adv. Dr. Al. Brunclík z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněnou stranu — adv. Dr. H. Trost z Teplic) o navrácení v předešlý stav.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Ú t r a t y se nepřisuzují.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl zsv v Praze postupem instancí žádosti st-lově za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z usnesení ob. zast. v M. z 16. července 1918 ve věci užívání veřejného statku.

Do rozhodnutí toho podána stížnost, vytykající jemu nezákonnost.

Nss neuznal vývody stížnosti důvodnými, neboť v platném řízení správním není všeobecné normy, jež by stranám skytala právní nárok na navrácení v předešlý stav při zmeškání lhůt k podání opravných prostředků. Takovýto právní nárok zná platné zákonodárství jen v případech zcela výjimečných, jakými jsou na př. § 143 služ. pragm., § 147 a) živn. řádu, § 286 nov. k zák. o os. daních a j., avšak tato zcela výjimečná ustanovení nelze rozšiřovati na ony případy, kde zákon sám tak nestanovil. Než ani praxe zavedené při povolování obnovy řízení ob noviter reperta nelze se analogicky dovolávati, neboť motivy, jež vedly správní justici k uznání přípustnosti obnovy řízení, spočívají na zcela jiných podkladech, než jaké přicházejí v úvahu při právní instituci navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání opravného prostředku nebo jinakého procesního úkonu. Při obnově řízení jedná se o to, aby záležitost, která dosud tvořila předmět úředního rozhodování pouze ve skutkové podstatě neúplné, byla úřadu předložena znovu ve své celistvosti. Něco takového však při navrácení v předešlý stav není; zde jde výhradně o prominutí následkem zmeškání toho kterého procesního úkonu.

Zásada tato byla vždy uznávána i v praxi (viz Budw. 3118/04, 2549/04, 10898/15 a j.) a neshledal nss ani v daném případě důvodu, proč by se měl od zásady té uchýliti.

Slušelo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.